

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

6.Bf.225/2021/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2021. október 27. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés büntette miatt Terhelt1 vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2021. május 27. napján kihirdetett 15.B.65/2020/33. számú ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámítja.

A vádlottat kötelezi a másodfokú eljárásban felmerült 9.584,- (azaz kilencezer-ötszáznyolcvannégy) forint bűnügyi költség megfizetésére.

I n d o k o l á s

[1] A Budapest Környéki Törvényszék a 2021. május 27. napján kihirdetett 15.B.65/2020/33. számú ítéletével Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 160. § (1) bekezdésébe ütköző emberölés büntetében. Ezért 10 év börtönbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról. Az előzetes fogvatartásban töltött időt a szabadságvesztés tartamába beszámította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelekről és kötelezte a vádlottat 958.583 forint bűnügyi költség megfizetésére, míg további 5334 forint tekintetében megállapította, hogy az a magyar államot terheli.

[2] A tárgyaláson az ügyész fellebbezést jelentett be a vádlott terhére a büntetés súlyosítása érdekében. A vádlott és a védő az elsőfokú ítéletet tudomásul vette.

[3] Az ügyész előterjesztette fellebbezése írásbeli indokolását, amelyben az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatására és a kiszabott büntetés súlyosítására tett indítványt. Álláspontja szerint tévesen foglalt állást a törvényszék abban a kérdésben, hogy a vádlott a cselekményét eshetőleges szándékkal követte el. Hivatkozott arra, hogy arra nézve, hogy az elkövető az ölési cselekményét eshetőleges vagy egyenes szándékkal követi el, tehát kívánja-e a sértett halálát vagy csak belenyugszik, hogy ez a magatartásának következménye lesz, egyrészt az elkövetési magatartás célzatából, másrészt magából a magatartásból lehet következtetéseket levonni. Érvelése szerint jelen ügyben a vádlott több percen át fojtogatta a sértettet olyan erővel, hogy ennek során a nyelvcsontja és a pajzsporca is eltört. Magatartásának egyetlen oka az elhagyása miatti dühkitörésének levezetése volt, ezért csak azt a következtetést lehet levonni, hogy cselekvésének célja eleve a sértett halálának előidézése volt, abba nem csupán belenyugodott, hanem azt kívánta is. Ezért indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az eshetőleges szándékot a vádlott tekintetében ne tekintse enyhítő körülménynek, és erre figyelemmel szabjon ki hosszabb tartamú börtönbüntetést.

[4] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.524/2021/4. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Rámutatott arra, hogy az ügyészség csak a büntetés mértékét támadja, a fellebbezés elbírálása során a Be. 590. § (3) és (5) bekezdése az irányadó. Hivatkozott arra, hogy a törvényszék az eljárást a perrendi szabályoknak megfelelően folytatta le, az ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, megállapított tényállása megalapozott. Indokolási kötelezettségének eleget tett. A vádlott bűnösségére is okszerűen vont következtetést, cselekményének minősítése törvényes. Kifejtette, hogy a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket a törvényszék zömében helyesen tárta fel. A tényállásban írt magatartást figyelembe véve a terhelt egyenes szándékkal cselekedett. Álláspontja szerint ezt erősíti az elkövetés utáni magatartása is. Érvelt azzal is, hogy a beteg hozzátartozó gondozását enyhítő tényezőként figyelembe venni félreérthető. Kiemelte, hogy a terhelt az utolsó szó jogán is úgy nyilatkozott, hogy nem bántotta a sértettet, nem ütötte meg. Ezért indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 606. § (1) bekezdésére figyelemmel változtassa meg; a vádlottal szemben alkalmazzon súlyosabb főbüntetést és ehhez kapcsolódóan az indokolást is pontosítsa; egyebekben hagyja azt helyben.

[5] A védő a nyilvános ülésen megtartott perbeszédében hangsúlyozta, hogy a törvényszék mérlegeléssel állapította meg a tényállást, a cselekmény jogi minősítése is törvényes és valamennyi bűnösségi körülményt értékelve megfelelő büntetést szabott ki. Helyesen jutott arra a következtetésre is, hogy a vádlott eshetőleges ölési szándékkal cselekedett, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

[6] A vádlott az utolsó szó jogán sajnálkozását fejezte ki a történetek miatt, és az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérve csatlakozott védőjéhez.

[7] Az ügyész által bejelentett fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be. 590. § (3) bekezdésében írtakra figyelemmel – korlátozottan – bírálta felül, tekintettel arra, hogy a fellebbezést kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdése alapján jelentették be. A felülbírálat ezért kizárólag a vádlottal szemben kiszabott büntetésre vonatkozó sérelmezett rendelkezést, valamint a Be. 590. § (5) bekezdés c) pontja alapján a cselekmény minősítését érintette. A fellebbviteli bíróság a Be. 591. § (2) bekezdés a) pontja alapján nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította.

[8] A fellebbviteli bíróság a Be. 590. § (5) bekezdés a) pontjában írtakra figyelemmel az ítélet fellebbezéssel nem érintett része tekintetében is felülbírálta az elsőfokú eljárást. Így vizsgálta azt is, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett-e a Be. 508. § (1) bekezdésében írt, az ítélet abszolút hatályon kívül helyezését eredményező eljárási szabálysértést.

[9] A Fővárosi Ítéltábla a korlátozott felülbírálat során megállapította, hogy a törvényszék az eljárási szabályokat betartotta, nem vétett olyan eljárási szabálysértést, amely megalapozná az ítélet hatályon kívül helyezését. Mint ahogyan arra a fellebbviteli főügyész az átiratában rámutatott, az nem akadályozza a másodfokú eljárásnak, hogy az előkészítő ülést követően megváltozott az eljáró bíró személye, hiszen az ítéletet hozó bíró előtt megtörtént a vád ismertetése, és a terhelt nyilatkozott az előkészítő ülésen tett nyilatkozatával összefüggésben is. A bizonyítási indítványokat a törvényszék figyelembe vette, a terhelti védekezésre figyelemmel a nyomozati szakban eljárt orvosszakértőt meghallgatta, majd kiegészítő igazságügyi orvosszakértői véleményt szerzett be. Ügyfelderítési kötelezettségének tehát eleget tett.

[10] A törvényszék a módosított vádirati tényállással egyezően az ítélet [19]-[41] bekezdésében terhelő tartalmú történeti tényállást rögzített. Az elsőfokú bíróság a váddal egyezően, törvényesen minősítette a vádlott élet elleni bűncselekményét. Megjegyzi a fellebbviteli bíróság a Kúria 3/2013. számú jogegységi határozata alapján, hogy a szándék kialakulása során szerepet játszanak az elkövető személyi tulajdonságai is, ezért a személyiségvizsgálat a szándék megismerése szempontjából nagyon fontos. Jelen ügyben a vádlott fokozottan indulatvezérelt személyiség szerkezetű, így amikor a cselekményt kiváltó indító okkal, azaz élettársa elköltöztetésének szándékával szembesült, a sértettet hirtelen kialakult szándékkal bántalmazta és fojtotta meg. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint amikor az akaratelhatározás, valamint az elkövetés között alig van időköz, és a vádlottat a féltékenysége motiválja, akkor e szándék az emberölésre irányuló eshetőleges szándékként értékelendő, hiszen az elkövető a halálos eredményt nem kívánta, de abba belenyugodott. A fellebbviteli bíróság tehát elfogadta az elsőfokú bíróság álláspontját.

[11] Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének a Be. 562. § (2) bekezdése figyelembe vételével – a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően - tett eleget.

[12] A súlyosításra irányuló ügyészi fellebbezés nem alapos.

[13] A Budapest Környéki Törvényszék ítélete [59]-[63] bekezdéseiben helyesen sorolta fel a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket.

[14] Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a cselekmény tárgyi súlyára, a vádlott alanyi bűnösségének fokára, valamint az enyhítő és súlyosító körülményekre is figyelemmel a vádlottal szemben a rendelkező részben írt 10 év börtön fokozatú szabadságvesztést – a büntetés középértékét - szabta ki. A törvényszék - helyesen - az elkövetőt a szabadságvesztéssel arányos tartamban a közügyek gyakorlásától is eltiltotta, mert cselekményével annak gyakorlására méltatlanná vált. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára, valamint az előzetes fogvatartásnak a szabadságvesztés tartamába történő beszámítására vonatkozó ítéleti rendelkezések is törvényesek.

[15] Összességében az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés büntetés és mellékbüntetés megfelelően szolgálják a Btk. 79. §-ában írt büntetési célokat, így az ügyésznek a súlyosításra irányuló fellebbezése eredményre nem vezethetett.

[16] A Budapest Környéki Törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek, ezért azokat a másodfokú bíróság – helyes indokai alapján – helybenhagyta.

[17] A Fővárosi Ítéltábla a vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a másodfokú jogerős határozat kihirdetéséig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámította a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdései alapján.

[18] A másodfokú bíróság a vádlottat kötelezte a másodfokú eljárásban kirendelt védői díjként felmerült bűnügyi költség megfizetésére a Be. 613. § (1) bekezdése alapján.

[19] A Fővárosi Ítéltábla végzése a Be. 605. § (1) és (4) bekezdésén alapszik.

Budapest, 2021. október 27.

Dr. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke

Dr. Szabó Éva s.k.

Dr. Belovai Henriette s.k.

előadó bíró

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 15.B.65/2020/33. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 6.Bf.225/2021/8. számú végzése folytán 2021. október 27. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2021. október 27.

Dr. Ruzsás Róbert s.k.

a tanács elnöke